

Cu cine vor să unească Ortodoxia Bartolomeu și slujbașii săi

Episcopii trec prin ecumenism, pe lângă noi sau mășăluiesc cu „lepădare de sine”ca fiind naivi, pe drumul indicat lor de Noua Ordine Mondială ?

Știrile

De pe site-ul oficial al Patriarhiei Ierusalimului suntem informați că:

„În dimineața zilei de vineri, 23 septembrie/6 octombrie 2023, Comisia Internațională pentru Dialog între Comuniunea Anglicană și Biserica Ortodoxă, reunită la Ierusalim la invitația domnului Arhiepiscop Anglican Hosam Naoum, a vizitat Patriarhia Ierusalimului și Catedrala Sfântului Gheorghe, din Ierusalim în perioada 5-12 octombrie 2023”.

Protagoniștii

Întrucât doctrinele nu mai sunt un obstacol, pentru că Bartholomeu Archontonis și „cei împreună cu el” le-au măturat definitiv în ultimii 31 de ani: „ La acest dialog participă „Biserici” anglicane din diverse țări, Patriarhiile Ortodoxe și Bisericile Ortodoxe. Copreședinții Dialogului sunt din partea ortodoxă Preasfințitul Mitropolit al Belgiei domnul Athenagoras al Patriarhiei Ecumenice, iar din partea anglicanilor „Preasfințitul” Michael Lewis.

Greșeala

Nepocait, complice si in cele din urma periculos, Patriarhul Ierusalimului, prezintă neobosit minciuni despre baza acestor dialoguri teologice(?): „Sesiunea plenară a Comitetului a fost primită cu caldură de catre A.Th.M. tatăl nostru și Patriarhul Ierusalimului, Teofil, pe care o abordează și subliniază contribuția acestui dialog, care se desfășoară de ani de zile, la înțelegerea și abordarea reciprocă teologică dintre așa-numitele „Biserici” pe baza Sfintei Biblii și Părinții Bisericii”.

Un patriarh care se laudă, în loc să îi fie rușine

Întrucât publicația este găzduită pe site-ul oficial al Patriarhiei, aceasta înseamnă că nu numai că participă și acceptă această diversiune, ci depune toate eforturile pentru a o publica în continuare. „Copreședintele Bisericii Anglicane și-a exprimat bucuria că se atestă că Bisericile creștine nu se mai luptă între ele ca în trecut, ci cooperează armonios pentru o mărturie creștină sub înțeleapta îndrumare a Preafericirii Sale Patriarhul Ierusalimului Teofil. Preafericirea Sa s-a referit în special la dificila sarcină de renovare a Sfântului Mormânt, când energia și puterea unificatoare a Mormântului dătătoare de viață al Domnului nostru Iisus Hristos a fost văzută nu numai de conducători, ci și de membrii tuturor Bisericilor creștine.”

Întinericul erorii ereticilor și ecumeniștilor este atât de mare încât ei invocă Harul lui Dumnezeu pentru lucrarea lor demonică: „După binecuvântarea Preafericirii Sale, Sinodali au plecat în pelerinaj la Sfântul Mormânt pentru a cere puterea iluminatoare a lui Hristos Cel Răstignit și Înviat pentru lucrările dialogului din acele zile”.

Barbarismul războiului a umbrit oare barbarismul sectei?

Dumnezeu, care este Marele învățător, să aibă milă de noi și să ne rugăm ca

toiagul său de învățătură să nu se abată cu mânie asupra noastră. Pentru că în Sodoma și Gomora, pedagogia divină a fost ploaie de pucioasă și foc din cer, cauzată desigur de păcatele cumplit de grele ale oamenilor.

A doua zi după ce au început dialogurile ecumeniste inutile, brutalitatea Hamas a aprins focul războiului în regiune, iar dialogurile planificate semănau cu un teatru de umbre, lângă râurile de sânge ale victimelor nevinovate ale atrocităților umane. Au avut oare decența să abandoneze lucrările dialogului? Așteptăm un anunț oficial din partea Patriarhiei Ierusalimului.

Când oamenii își urmează sofistica minții proprii și părăsesc singurul adevăr al Bisericii Ortodoxe, cad de la o înșelare la alta. Ei devin astfel purtători ai minciunilor diavolului.

În această situație tragică se află reprezentanții sectei anglicane, care într-un anunț recent afirmă că examinează neutralitatea genului lui Dumnezeu! Ei susțin că ceea ce caută sunt termeni neutri de gen pentru a-i înlocui în rugăciunile lor. Desigur, au adăugat că schimbări nu se pot face fără o legislație extinsă... Sunt serioase!

Moartea duhovnicească pe care o poartă îi caracterizează pe fiecare în parte. „Episcopul”, Michael Ipgrave, vicepreședintele comitetului responsabil de această chestiune, a spus că „Biserica a cercetat de câțiva ani folosirea limbajului de gen în relație cu Dumnezeu”. Comentariile „episcopului” au venit ca răspuns la o întrebare adresată sinodului de către vicarul Joanna Stobart despre progresul în dezvoltarea unui „limbaj mai incluziv” în slujbe. „ Nu este clar ce termen va înlocui termenul „Tatăl nostru” în rugăciunea Domnească, rugăciunea creștină centrală cu care Iisus i-a învățat pe ucenicii săi să o spună împreună din generație în generație.”

Evident, discuțiile de acest fel s-au intensificat sub presiunea Noii Ordini globale care dorește să stabilească orice fel de anormalitate blasfemiatoare și perversiune drept o situație comun acceptată și normală.

Întrucât secta anglicană este locul de naștere al oamenilor muritori, ea se îmbină

și se contopește ă cu concepțiile actuale, oricât de absurde și anti-creștine ar fi acestea. În acest caz particular, problema reflectă noua „bomboană” a globaliștilor pentru utilizarea pronumelor care - după cum susțin unii - le provoacă disconfort, deoarece nu se identifică cu genul care le-a fost atribuit la naștere...

O altă provocare hulitoare a sectei anglicane se adaugă la multitudinea abaterilor grave ale acestora alături de hirotonirile femeilor (anglicanii au sărbătorit 25 de ani de preoție a femeilor în martie 2019), hirotonirea homosexualilor (deja în 2013 anglicanii au decis că clericii gay pot deveni episcopi) și așa mai departe.

Ce spun Sfinții noștri despre anglicani

Sfântul Teofan Zavoratul scrie în scrisorile sale „[...] Din romano-catolici sau papistași s-au născut protestanții care cu alte sofisme au fost duși în rătăcire și au căzut din papalitate. Acesta este al doilea grad al căderii în minciună și întuneric. Sofistica anglicană s-a născut din protestanți. Este al treilea grad al căderii în minciună și întuneric.

Adevărul lui Dumnezeu, adevărul întreg, pur și mântuitor, nu se găsește la papistași sau la protestanți sau la anglicani sau la predicatorii lor. Se găsește doar în Biserica una, adevărată, ortodoxă. Este un fapt cunoscut că toți ceilalți, deși greșesc, cred că posedă adevărul. Dar adevărul este departe de ei.

Papistașii care au fost primii care s-au separat de Biserică, consideră că adevărul este exclusiv de partea lor.

Protestanții care dădeau vina pe falimentul papistașilor în multe situații, în loc să se întoarcă la adevăr, s-au îndepărtat mai mult de papistași. Ei nu și-au întemeiat noua credință pe adevărul lui Dumnezeu, ci pe sofismul lor eretic. Indiferent cât

de mult pretind că posedă adevărul, sunt foarte departe de el.

Englezilor nu le-a plăcut protestantismul german și și-au construit propriile lor standarde, după propriile lor opinii și nu după adevărurile veșnice revelate de Dumnezeu. S-au abătut și mai mult de la dreapta credință, încercând să se apropie de ea prin mijloace omenești.

Atât anglicanismul, cât și protestantismul au încolțit mai târziu multe ramuri. Schismele și sectele s-au înmulțit. Fiecare nou ram s-a lăudat că a găsit în sfârșit adevărul. Dar, în realitate, se scufunda mai mult în minciuni și întuneric. Toți căutau adevărul nu acolo unde l-a așezat Adevăratul Dumnezeu, ci în propriul lor sofism. [...]” [1]

În timp ce Sfântul Ioan de Kronstadt scrie „ Biserica este singurul Trup, al cărui Cap este Însuși Domnul Iisus Hristos, în timp ce sufletul este Însuși Duhul Sfânt, care însufletește, luminează, curăță și întărește toate mădulele acestui mare trup care se zbate pe pământ. ”

„Atunci ce îi obligă pe unii să fugă din această casă unică a lui Dumnezeu”, în care - pentru că Capul este Înțelepciunea Absolută - există „un asemenea abis de înțelepciune, încât ar fi suficient din belșug pentru toți înțelepții lumii pentru studiu, admirație și laudă. Dar Domnul a ascuns-o de cei înțelepți și le-a descoperit-o pruncilor cu pricepere . ”

„Nici o altă mărturisire creștină, în afară de Ortodoxie, nu poate aduce un creștin la desăvârșirea vieții creștine sau la sfințenie și să desăvârșască curățirea de păcate care să ducă la nestrăicire, pentru că celelalte mărturisiri susțin adevărul în nedreptate (Rom. 1, 18), superstiție mixtă și minciună. Toate celelalte denominațiuni nu au mijloacele date de Dumnezeu de purificare, sfințire, renaștere și reînnoire pe care le deține Biserica Ortodoxă”.

„Romano-catolicii, recunoscându-l pe papa drept cap al Bisericii, au pierdut adevăratul Cap al Bisericii - Hristos - și au rămas fără Cap...” (2, p. 37).

„Luteranii au tot modificat și au rămas și ei fără Cap, la fel și anglicanii. Ei nu mai au Biserica... și Veliar se luptă cu ei , iar prin puterea și mașinațiunile lui îi ține în amăgire și pierzare. O mulțime de oameni sunt pierduți în nelegiuire și răutate .”

„Acesta, satana, a lucrat și lucrează dezbinările și ereziile. Ține-te strâns de adevărata credință și de Biserică.

Este o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tatăl tuturor.”[Ef 4, 5].

„Biserica Ortodoxă stă mai presus de toate Bisericile neortodoxe prin: adevărul său,dreapta ei credință, păstrată și dobândită cu sângele apostolilor, ierarhilor, mucenicilor, cuvioșilor și tuturor sfinților; prin faptul că duce la mântuire în chipul cel mai sigur (pe o cale netedă, directă și sigură); prin aceea că prin ierahia Sa, prin dumnezeieștile slujbe, Taine, posturi, curăță, sfințește, înnoiește în chipul cel mai sigur, și prin faptul că ne învață cel mai bine cum să-l cinstim pe Dumnezeu și cum să ne mântuim sufletele, ne călăuzește cum nu se poate mai bine spre pocăință, rugăciune, mulțumire, doxologie. Unde mai există asemenea rugăciuni, doxologii,mulțumiri, cereri și slujbe dumnezeiești atât de frumoase ca în Biserica ortodoxă? Nicăieri.

Sub paravanul credinței creștine, luteranismul este în realitate o tăgăduire a credinței, o concesie făcută senzualității prin tăgăduire a posturilor, a monahismului sau a vieții în feciorie, închinată exclusiv slujirii lui Dumnezeu, o concesie făcută așa-zisei rațiuni umane, aiurelilor filozofice ale acesteia și idolatrizării lor; tăgăduirea autorității divine a sinoadelor ecumenice și sfinților părinți. Ruperea arogantă de Biserica universală și de Capul ei, Hristos, o adunătură samavolnică care și-a luat numele de Biserică“purificată”, “reformată”. [3]

Biserica este una; capul ei este unul; turma, una; un trup cu multe mădulare. Fără capul ei - Hristos - Biserica nu este Biserică, ci adunătură samavolnică. Cum sunt luteranii, rascolnicii, adepții lui Paskov și ai lui Tolstoi.

Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului

[Mt 28, 20].

„ Domnul Însuși e prezent în Biserica Sa; de ce ar mai avea nevoie de un locțiitor-papa? Și poate fi, oare, un om păcătos locțiitorul Domnului? Nu poate. Un locțiitor al țarului, al patriarhului, într-un oraș oarecare poate exista

și așa ceva și există, dar un locțiitor al lui Dumnezeu, al Împăratului Cel fără de început și Capul Bisericii nu există și nu poate exista. Acesta este Adevărul. Catolicii greșesc.

Fă-i Doamne, s-și dea seama cât de neghiob este cel care susține așa ceva împodobindu-se cu trufie, ca și cu o diademă de perle.

În creștinism, această religie cerească, religia revelației dumnezeiești, nu poate exista ceva mai vătămător decât primatul unui om în Biserică, de pildă cel al papei și presupusa sa infailibilitate. Marea greșală constă tocmai în dogma infailibilității, fiindcă papa este om păcătos și nemernic, dacă el crede despre sine că este infailibil.

Să ne gândim câte erori colosale, fatale pentru sufletele omenesci a născocit biserica catolică papală, în dogme, în rituri, în dreptul canonic, în slujbele dumnezeiești, în relațiile ostile dintre catolici și ortodocși, în ponegririle și

calomniile la adresa Bisericii Ortodoxe, în injuriile aduse Bisericii Ortodoxe și creștinilor ortodocși!

Și de toate vinovat este papa, pasămite, infailibil și doctrina iezuiților lui, duhul falsității și duplicității lor, și toate celelalte mijloace incorecte “ad maiorem Dei gloriam” (chipurile spre o mai mare slavă a lui Dumnezeu).

Noi, membrii Bisericii Ortodoxe, suntem mădulare ale Trupului lui Hristos, al cărui Cap este Însuși Hristos

Dumnezeu, fiecare fiind mădular al Său; dar Hristos, Capul trupului este sfânt; și mădularele trebuie să fie și ele sfinte.

Creștinii sunt mădulare ale Bisericii, iar Biserica este Trupul lui Hristos, capul ei

fiind Însuși Hristos, iar Luminătorul ei- Duhul Sfânt.

Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățând -o cu baia apei prin cuvânt și ca s-o înfățișeze Sineși, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel [Ef 5, 25].” [4]

[1] „Epistole Apantisma” ale Sfântului Teofan al Eclesiastului, Publicațiile Sfintei Mănăstiri a Paraclisului, Oropos Attica, Traducere din limba rusă)

[2] Scrisoarea Canon I', Către Amphilochion din Iconium, Canon I' 1

[3] Sfântul Ioan de Kronstadt -Liturghia e Cerul pe pământ

[4idem]

Traducere și adaptare

Γιατί η πορεία των διαθρησκειακών διαλόγων δεν ανακόπτεται ούτε επηρεάζεται από πολέμους; | Κατάλυση